

LLIBERTAT

ANY II. — Núm. 335

TARRAGONA, DIMARTS, 24 D'AGOST DEL 1937

FRANQUEIG CONCERTAT

PREU: 15 CENTIMS

Una reraguarda sana? Una bona política de proveïments!

Les bones maneres

Empentes, cops, paraules gruixudes, exhibicions fisiològiques. Crits, disputes, baralles. L'home primari, amb tots els seus instints desfrenats, ha vençut el civilitzat. L'imperi de la força bruta sobre la intel·ligència. La bona educació, les bones maneres socials han sofert un eclipse momentani.

—Es la revolució, diran uns.

—Es la guerra, afirmaran altres.

Sí, és la revolució i la guerra, les que han desterrat dels nostres costums i de la nostra vida de relació l'esperit de convivència que ens feia tolerables els uns als altres. És una forma d'entendre la revolució i la guerra. Una manera tota especial.

—Res havem de conservar, tot estava podrit...

I perquè res havíem de conservar, perquè tot havíem de construir de nou hem romput tots els motllos. La bona educació, — en aquest nou sentit — era un ròssec, un destorb. L'home és lliure...

I per altra banda, la guerra... La guerra que fa que la nostra vida estigui constantment en perill. I la nostra vida és molt superior a les conveniències socials.

I per la guerra i per la revolució — entesa així — havem sofert un fort retrocés. I la vida de relació cada dia adquireix aspectes de més violència. Com més groguera i més eridanera sigui una persona, més facilitats trobarà arreu. I per a distingir el grau de revolucionarisme o d'esperit bèl·lic d'algú l'hauríem de comparar amb l'absència de bones maneres. La carència d'aquestes és la demostració palesa d'un ben demostrat revolucionarisme i bel·licisme.

Es, doncs, precis, si volem sentar plaça del nostre ben provat amor a la causa del poble i del nostre patent ideal antifeixista, que desterrarem de la nostra vida de relació aquest obstacle de la delicadesa, de la correcció i el respecte mutu.

Així s'ha entès la guerra i la revolució. Aquesta ha estat la forma com certs esperits mesquins han demostrat les seves arrelades conviccions. Així ha estat com la vida social ha adquirit aquest caire francament intolerable de lluita canibalesca. De domini del més fort sobre l'intel·ligent. Del més gosat sobre el més prudent. Del barroer sobre el delicat.

Es natural que intentéssim corregir els defectes que tingués l'anterior educació. Però per a perfeccionar-la no és pas lògic que haguem de retrotraure'ns a la prehistòria. Sinó que exclusivament havem d'eliminar tot el que tingués d'imperfecte, aprofitant tot allò que sigui saludable. Si les anteriors maneres eren artificioses i falses transformem-les en espontànies i naturals. Però mai que la nostra educació revolucionària i bèl·lica sigui una carència absoluta de maneres.

La revolució ha d'ésser progressiva, ha de cercar la perfecció que és la fita que la humanitat en el procés històric del temps desitja. La guerra no ha de fer-nos oblidar — a pesar de totes les crueltats — que som humans i per tant que raciocinem i sabem dominar els nostres instints animals en benefici dels nostres semblants. I de cap manera reaccionem contra aquest esperit de convivència social, sense el qual la vida en societat és materialment impossible.

Esperem que prompte la gent es donarà compte de la necessitat de saber dominar els seus instints primaris. És necessari en bé de la mateixa revolució i de la guerra. Les lluites civils adquiriran un altre caire, la solidaritat entre els combatents i la reraguarda serà més efectiva i real. En fi, tot prendrà un altre aspecte molt més agradable que ens ajudarà a prestar el més ferm suport a tots els avenços per dolorosa que la seva gestació sigui.

Però si la vida de relació no pot adquirir un caràcter amable que ens distregui de les preocupacions que la guerra i la revolució conjuntes comporten, no podrem fer una tasca positiva. Males cares, pitjors gestos, paraules gruixudes, no és pas l'ambient més favorable.

Avançar, sempre, mai retrocedir. Aquell que vulgui retrocedir, aquell que vulgui retornar al primitivisme, ni que sigui en aquest aspecte aparentment frívol de les bones maneres, no és cap revolucionari.

Es un mal educat... amb revolució o sense revolució.

Temes locals

Homenatge a

"Amics de LLIBERTAT"

Un homenatge — quan les persones homenatjades s'ho mereixen — és sempre un motiu de satisfacció pels que el realitzen. I si l'homenatge va adreçat a amics absents en compliment d'un deure patriòtic aleshores es converteix en una expressiva manifestació d'encoratjament i recordança. L'amic que deixa les seves amistats, la llar familiar, les tasques diàries per tal de contribuir a la victòria del poble i amb la legítima esperança de poder retornar promptament triomfant, convertit en un heroi de la pàtria, res ha de reconfortar-lo tant com el saber que els que romanen ací mantenim el seu record i enaltim les seves gestes. És el mínim que poden exigir-nos els que als fronts es jugen la vida per a consolidar la nostra llibertat.

Tenim el deure d'homenatjar avui als AMICS DE LLIBERTAT que lluiten al front contra la invasió feixista internacional amb la fermesa de l'home que vol alliberar la nostra terra d'una intervenció odiosa i criminal. AMICS DE LLIBERTAT són els companys nostres que ens conforten i ajuden la nostra tasca amb totes les seves forces. AMICS DE LLIBERTAT són els que encoratgen les nostres ampanyes i ens hi donen el seu suport. AMICS DE LLIBERTAT assequen quan la nostra reraguarda s'havia convertit en una cosa que no s'adeia amb el nostre temps d'homes catalans.

AMICS DE LLIBERTAT tenen representació a gairebé tots els fronts. A les llistes d'AMICS DE LLIBERTAT no hi trobareu cap emboscador. Absolutament cap. Tampoc hi trobareu aquells que s'avançen a situar-se abans les seves lloques no siguin cridades. Vol dir això que AMICS DE LLIBERTAT poden mantenir la nostra bandera i l'estimació de tots els catalans dignes.

L'homenatge a AMICS DE LLIBERTAT té doncs diferents aspectes, però volem que sigui fet amb la major intimitat com es fan les coses que se senten de cor. I restarà escrit per sempre a les nostres pàgines que creiem que és el millor lloc que podem escollir. Sense fotografies. Sense mitjans ni xerrameca. Sense publicació de norris. Sense intervius més o menys verídiques. Sense so de bombo i platerets. Sense tot allò que ja comença a fastiguejar l'opió republicana.

AMICS DE LLIBERTAT són els dignificadors del nostre moviment antifeixista. Són els homes que anònimament es juguen la vida com a soldats del Poble. Que surten de les casernes com els més senzills de tots. Són la representació genuïna de les nostres tradicions i que senten els batecs de la nostra terra catalana.

AMICS DE LLIBERTAT que esteu lluitant al front: Rebeu el nostre encoratjament!

CORB

Pluja de queixes

Cada dia augmenten les denúncies de fets reprotables relacionats amb la política de proveïments. Tots són queixes i lamentacions. Ens dol haver d'utilitzar cada dia espai per a censurar conductes. No volem emprar els tons de censura que es mereixen els organismes dirigents de la política de proveïments.

"LLIBERTAT" agraeix l'encoratjament dels nostres visitants, però havem de manifestar al poble de Tarragona que les nostres pàgines estan plenes d'aquest afer que sempre havem considerat lligat amb la guerra i capaç de produir greus perjudicis a la reraguarda. De moment, esperant es rectifiqui la política de proveïments, ens imposen silenci. Si no

fos així tornariem a dir les veritats per crues i amargues que fossin.

Una cosa sols volem afegir avui i que denota com aquest problema del proveïment normal de la nostra reraguarda capfica tots els sectors i és que un periòdic que tan prestigi té per la seva sensatesa com "La Vanguardia" diu en el seu editorial del diumenge el que segueix:

"Y una política de abastos inteligente y enérgica es la gran palanca — estabamos por decir la única palanca — capaz de asegurarla", referint-se a la cèlebre frase de Prieto: "vencerà el que tingui la reraguarda més sanejada".

Sobren els comentaris. El paràgraf transcrit és prou significatiu.

Un cas de petulància ridícula

Hem llegit un extracte de l'últim discurs de Mussolini a Sicília i francament no hem pogut reprimir aquell esclat d'hiilaritat que produeixen les paraules altisonants i d'accent "terrible" en boca dels hominets que volen fer de valents.

Potser que un estil tan altiu i bravucó com el del lèxic de Mussolini només podria admetre comparació en la història contemporània que en les proclames que feia el Kaiser en els seus bons temps. I cal confessar-ho: el llenguatge de Guillem II era insolent i detestable, però no desvetllava el sentit còmic; indignava. En canvi el "Duce" és malgrat el seu gest superb i tota la parenceria "imperial" dels seus discursos no pot acabar de fer-nos oblidar aquell pànic peculiar dels feixistes italians quan la lluita va de debò i que tingué la seva última més patent manifestació als camps de la província de Guadalajara.

Desenganyar-se; els pobles són com les seves qualitats racials els fan i no pas com el deliri d'un megalòman voldria que fossin. Itàlia és un país més aviat pobre per la gran densitat de població que té, i els seus habitants, d'altra banda, es innegable que han demostrat sempre més condicions pel cant i l'art teatral que no pas per ésser guerrers ardit.

Un país que per a convertir-lo en imperi cal que sostingui pel seu armament despeses que no pot resistir la seva economia i, a més a més, canviar el caràcter dels seus habitants, és un país que no pot aconseguir altra cosa que fer riure una mica o ésser compadescut.

Per això, Anglaterra contempla les bravates del "Duce" rient-se'n en el fons, i França més aviat es compadeix de que el poble italià tingui la desgràcia d'haver caigut en mans del pitjor dels dictadors;

el que empobreix i fa fer el ridícul a la vegada a una nació.

Clar que si el poble italià no pot treure's, per si mateix la tirania que pateix, i el "Duce" i la farsa del feixisme persisteixen en llurs impertinències i provocacions fent a la vegada, el joc descarat a l'ambició i esperit de revenja d'Allemanya — que això sí que es ja quelcom més seriós —, potser que arribarà el moment en què es farà precis que les grans democràcies — que pesi a qui pesi són encara els àrbitres del món — diguin: prou, i encarmentin i liquidin d'una vegada aquests ventrílocs que s'han pensat que podien atemoritzar als països que volen viure de cara a la llibertat i al progrés, a força de er moure ninots de cartró armats ins a les dents.

El "terrible" Mussolini s'ha atrevit a dir: "Proclamo de la manera més categòrica que no tolerarem a la Mediterrània ni el bolxevisme ni altra cosa anàloga". I bé; de sobres sabem que aquestes paraules, en realitat, van adreçades contra la nostra República i la llibertat del nostre poble a disposar lliurement dels seus destins, i la veritat, creiem que no deuen preocupar-nos gens ni mica perquè ja fa dies que sabem, en la lluita que sostenim, quins són els veritables enemics que tenim enfront, com hem de vencer-los, i quina és la força positiva amb que comptem. Tot el demés són fatuositats que poden estalviar-se-les.

E. S.

Aquest número ha passat per la

censura

Possibilitats econòmiques de la nostra producció

El comerç mundial de l'oli

Deiem que el problema de l'oli era una qüestió mediterrània, i ara podem afegir que Espanya és la primera potència productora. Unes xifres mostraran millor aquesta preponderància espanyola en la producció oliaire. Els promedis de l'últim decenni en milers de quintars mètrics d'oli són els següents: Espanya, 3.625; Itàlia, 1.966; Grècia, 995; Portugal, 488; Turquia (costes asiàtiques de la Mar Egea) 219; França, 66; Iugoslàvia, 34; Àsia (costes mediterrànies), 136; Nord d'Àfrica, 716. Els territoris d'influència francesa de l'Àfrica del Nord, o sia Algèria, Marroc i Tunísia, junt a Síria, i el Líban, proporcionen anualment al comerç francès, 801.000 quintars mètrics d'oli, que sumats a la producció metropolitana permeten a França disposar de 867 milers. En canvi l'aportació de les colònies italianes de la Mediterrània (Tripolitània, 28; illes de l'Egea, 7), no té importància davant la producció de la metròpolis. De fet, tenim que per l'oli de què poden disposar, en promedi anual, els Estats productors, per ordre d'importància, s'arreglaren en aquesta forma: Espanya, Itàlia, Grècia, França i Portugal. Amb tot, però, els dos països que més influeixen en el mercat mundial de l'oli són Espanya i Itàlia. Així mateix són els que donen els preus-típus: per l'oli espanyol, a base de les qualitats fines de Tortosa; per l'oli italià, a base de l'ultra-fi de Bari; als quals cal afegir el de Tunísia, de primera pressió. Aquells dos Estats contribueixen a la producció mundial amb les dues terceres parts, de les quals Espanya dona del 40 al 45 per 100 del total, i Itàlia del 25 al 30, segons sigui la collita, molt sensible a les influències climàtiques. De tot l'oli que es produeix només una cinquena part entra al comerç internacional; la resta és consumida en els països productors. Amb tot i que la gent de les regions oliveres siguin "menjadors d'oli", segons la dita d'aquell geògraf, el casum que cada país oliaire fa d'oli és ben diferent. Mentre a Espanya el consum d'oli per habitant s'ha calculat en uns onze quilos, a Itàlia no és més que d'uns cinc, la qual cosa vol dir que aquest producte és més costós per al consumidor nacional degut a què és destinat amb preferència a l'exportació. En canvi a Grècia el consum anual per habitant, que era de nou quilos i mig en el quadrienni de 1924 al 1927, pujà a dotze i mig en el següent, a causa de la baixa de preus dels olis.

Itàlia, doncs, amb el consum restringit, disposa, per tant, d'una gran porció dels seus olis per a l'exportació. Amb tot, es refia, tant pel volum com per les qualitats, dels olis d'altres països. Les importacions italianes d'oli estranger foren pel període 1925 a 1932 d'un promedi anual de 427.000 quintars mètrics, dels quals corresponen a Espanya uns 175.000, i la resta a altres països, entre els quals destaquen Grècia, Algèria, però sobretot Tunísia. Aquesta importació italiana és sobretot d'olis fins. Tots els oliaires de casa nostra saben prou bé, per exemple,

que els compradors més amatents que feien cap anualment a les Borges Blanques per endur-se'n l'oli verge d'Urgell eren els italians.

D'ací que si bé Espanya figura en les estadístiques mundials com el major país exportador d'oli, una part important d'aquesta exportació, la de millor qualitat, anava a Itàlia, on servien per a fer barreges que avaloressin els olis d'aquell país, d'on sortien després com a producte italià. De manera que per ineficàcia o per cobejança facilitàvem al nostre competidor en el mercat mundial el producte amb el qual ens podia fer millor la competència.

Per això mentre Itàlia a penes si ha augmentat l'àrea del conreu oliverer a través de vint anys, puix que el promedi d'hectàrees conreades era de 1.145.000 en el període 1912-1916, i de 1.151.000 en el període de 1927-1931, en canvi Espanya dins els mateixos períodes ha fet créixer la superfície oliverera de 1.400.000 hectàrees fins a 2 milions 822 mil. Hom diria que ens haviem esforçat per a proporcionar una més abundant primera matèria a la nostra contrincant. Sorosament no ha estat així; hi ha hagut un desvetllament per part dels oliaires, que han pogut comptar amb el recolzament oficial, el qual ha permès, per mitjà d'una organització reguladora i estimuladora, augmentar no solament l'exportació en general — que ha passat del promedi de 627 mil quintars mètrics, en el període 1923-26 a 833 mil en el quadrienni següent, — sinó també l'exportació directa.

Els dos grans mercats consumidors d'oli són l'Argentina i els Estats Units. En el trienni de 1933 a 1936, Itàlia envià a aquests països un promedi anual de 195.000 i 148 mil quintars mètrics respectivament; i Espanya 157.000 i 166.000 amb la mateixa correlació. Els altres mercats consumidors, pròpiament dits, tenen menys importància. Ho són principalment tots els Estats hispanoamericans, als quals cal afegir Anglaterra, Noruega i Suïssa. No obstant, com que l'Argentina i els Estats Units absorbeixen quasi la meitat de l'oli que circula comercialment pel món, són els dos països que més pesen en l'intercanvi mundial d'aquest producte. L'oli és una de les nostres principals produccions agrícoles i podria ésser un factor de molt pes en la nostra balança comercial malgrat la competència dels italians i la concurrència d'altres grans oleïcoles. Tot és qüestió de millorar l'elaboració del producte i perfeccionar l'organització comercials per a donar-li bona sortida.

PAU VILA

(De "La Publicitat").

Es necessita noi de 15 a 18 anys per aprenent de Bar.
Raó: Bar la Joia. Rambla d'Abril, 22.

MOSTELLE

Suc de raïm sense fermentar. Indicadíssim per a malalts, convalescents, parturientes i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA

Magatzems "LAS BALEARES"

Articles de Platja i Camp

Novetats en articles Camiseria

Darreres Novetats en tota mena de calçat, a preus econòmics

Rambla 14 d'abril, 47

Telèfon 1383

TARRAGONA

NOTES INFORMATIVES

VISITA SANITARIA

BENVINGUT

Es troba entre nosaltres el capità Anibal Lobo Echemendia, que actua amb la 30 Divisió i que ha vingut a restablir-se d'una calçada. Que la seva estància li sigui beneficiosa.

NOVETATS
en
tota classe de gèneres
CASA MALÉ
Portalet, 8 Tarragona

ALS POSSEIDORS DE VEHICLES AUTORIZATS

S'assabenta a tots els posseïdors de vehicles autoritzats per aquesta Delegació, que des del dia 24 al 31 del corrent es despatxaran les noves fulles de justificació de servei pel racionament de la benzina.

S'entregaran per ordre i numeració de guies:

El dia 26 es farà del núm. 1 al 200; el 27 del núm. 201 al 400; el 28 del núm. 401 al 600; el 29 del núm. 601 al 800 i els dies restants fins a fi de mes, tots els que no ho hagin fet anteriorment, en el ben entès, de que si oportunament no retiren el nou justificat, a partir del dia primer del proper setembre se'ls hi anul·larà l'autorització del vehicle.

Direcció General del Transport.
El delegat de la Tercera Regió, Joan Crespo.

CAMISES
CORBATES
darreres novetats
= ALSINA =
CAMISER

AJUNTAMENT DE L'ESPLUGA DE FRANCOLI

L'Ajuntament d'Espluga de Francolí, davant l'escassetat d'articles alimentaris i la manca d'habitacions per llogar i per tal d'evitar molesties als forasters que pretenen domiciliar-se en aquesta vila, fa avinent que no li és possible, degut a les aludides circumstàncies, donar onus permisos per a llogar cases ni expedir noves targetes de racionament.

CASA POU
Flors artificials
Perfumeria, Merceria

El Comitè Permanent d'aquesta Corporació municipal, en sessió celebrada el dia d'ahir, acordà el següent:

1. Aprovar l'acta de la sessió anterior.
2. Departament de Finances. — Concedir un nou concert econòmic a Celestí Segarra Plana, per al pagament de l'arbitri sobre aviram; ídem ídem ídem a Joan Vives Planes, per al pagament del mateix arbitri.

3. Departament de Governació. — Modificar l'acord sobre nou emplaçament del transformador elèctric que hi ha al Teatre Tarragona; no efectuar cap ascens de personal; nomenar xòfer temporari a Josep Maria Garreta Masdeu; concedir una gratificació diària de 5 pessetes a cadascun dels tres xòfers que presten servei extraordinari de nit; jubilar al bomber Josep Rofàs Pollina; concedir pensió a la ciutadana Mercè Agràs, vídua del que fou guàrdia urbà de segona jubilada, Joaquim Ferré Marqués; nomenar auxiliar temporari de la Conselleria de Finances a Agustí Ferrer Massegú i auxiliars mecàniques temporeres de la mateixa Conselleria a Assumpció Pey Bou i Pura Ceballos Sancho; concedir a Josepa Saltó Pomerai el lloc núm. 13 del Mercat del Fòrum; desestimar a Sebastià Centelles Prades l'augment de la carn de cavall; concedir a Sebastià Estellés autorització per a sacrificar carn mular, subjectant-se als preus marcats; ídem a Pere Folch Rabasa, per al mateix anterior.

4. Departament de Foment. — Autoritzar a Salvador Vidal Pons per a afegir un pis a la casa de camp a la partida "Els Ermitans"; ídem a Josep Saigó Bardina de l'Indústria del Pa, per a instal·lar en nom de la Collectivitat Obrera núm. 7 del carrer de Ceñellas, amb lar un montacàrregues a la casa les modificacions assenyalades.

Departament de Serveis Públics. — Concedir mitja ploma d'aigua a Mariana Solé Sardà per a la seva finca rústica a la partida de l'Ermita; ídem l'augment de tres quarts de ploma d'aigua a Dolors Barberà Pagés per a la seva finca núm. 287 de Terres Cavades.

El que es fa públic per a coneixement general, en compliment del disposat a l'article 130 de la llei municipal catalana.

Tarragona, 21 d'agost del 1937.
— El secretari, J. Maria Olivé.
Vist i plaú. — L'alcalde president, R. Boronat.

Avui són esperats a la nostra ciutat els doctors Valero i Serra del Departament Sanitari de la Generalitat de Catalunya.

Aquest viatge està relacionat amb l'inspecció dels serveis sanitaris de la Generalitat, en concretar sobre el funcionament del Centre Sanitari i en l'estudi de l'estat legal de l'Hospital General.

GENERES DE PUNT
J. Fuster
Gran assortit en Caçadores
Mitges i Mitjons
Unió, 15 TARRAGONA

LA JUNTA DE DEFENSA PASSIVA

A l'Ajuntament se celebrarà avui una reunió per a la constitució de la Junta local de Defensa Passiva, amb la forma que disposa el decret del Govern.

Per a la presidència de la mateixa, l'alcalde ha designat al conseller de Governació Josep Sagalà.

PERSONAL

Després d'una llarga malaltia ha mort a la nostra ciutat el senyor Josep Rodríguez, pare dels nostres bons amics i consocios Josep i Manuel Rodríguez Jevallí.
A hui tarda es celebrarà l'acte d'enterrament que fou una sentida manifestació de dol.

A Vigilància municipal hom hi trobarà un rellotge que ha estat trobat a la via pública.

MOVIMENT DE LA POBLACIO

Nats

Carme Gual Ximenis.
Antònia Alomà Zaragoza.

Defuncions

Joan Panadés Prats, Rafel Casanovas, 39, de 28 anys.
Josep Rodríguez Vidal, Rambla 14 d'Abril, 105, de 71 anys.

Matrimonis

Cap.

Cal que tot Tarragona compri l'excel·lent

CARN DE CAVALL

que es ven al Mercat Central, lloc n.º 74 i Mercat del Port.

Tots els caps són sel·leccionats.

Per encàrrecs: SEBASTIÀ ESTELLÉS, Telèfon núm. 1195

Secció esportiva

FUTBOL

El Casal d'Esports, és batut a domicili, pel Cultural Deportiva S. A. F. 3, per 1 goal a 0

Ai camp d'Esports de l'Avinguda de Catalunya, curull de públic és disputat el segon encontre dels anunciats, a càrrec del Casal d'Esports i la Cultural Deportiva S. A. F. - 3 que després d'una lluita aferrissada e igualada, acabà amb la derrota del nostre cercle per un goal a cap.

La victòria fou sens dubte merescuda doncs, en tot el partit no decaigué ni un moment la alta moral i l'entusiasme per a vèncer. Això no vol dir, que el Casal estés desafortunat fou tot el contrari, tanbé forní una bona actuació, però la sort no l'acompanyà.

El Partit.

A les 6 de la tarda començà el joc que és igualat, la pilota tan aviat està a un costat com a l'altre. El primer perill ve, al passar Palomerias magníficament a Moreno entre mig del defensa contrari la bala però a l'anar a disparar és interceptat per Ruiz, Muñoz fent gala de les seves facultats és llueix a burlar consecutivament a tants contraris com troba al seu pas. Anotem uns xuts de Pelegrí que passen rasant el pal. Un gran xut de Muñoz para molt bé Mateo.

Vinyeta és fa amb la pilota, xuta damunt de porta, surt el porter la bala se li escapa de les mans, però al no trobar rematadors es perd una gran ocasió per a marcar. Un cop franc amb què és castigat el Casal és llençat per Muñoz sense conseqüències. El joc es molt mogut, es fa amb la pilota Muñoz que passa a Gómez, el qual després d'avançar llença un formidable tret al pal. Poc després acaba la primera part.

A la segona part el joc ha descendit de qualitat i en realitat ha estat poc vistós. Als 10 minuts Campillo assoleix el primer i únic goal.

Quant és portaven 30 minuts de joc hi ha hagut un incident del qual ha estat expulsat del terreny Nuñez.

Després d'un peloteig apàtic ha acabat l'encontre amb la victòria de l'equip foraster.

Els equips a les ordres de Miró s'alinearen de la següent forma:

Cultural Deportiva S. A. F. - 3.

Guzman, Ruiz I, Nuñez, Oria, Cendon, Guerrero, Campillo, Claudio, Muñoz, Moncada i Gómez.

Casal d'Esports.

Mateu, Aleu, Bernat, Vinyeta, Veia, Martorell, Borràs, Palomerias, Moreno, Gómez i Pelegrí.

Es distingiren: Guzman, Nuñez, Oria, Cendon, Muñoz i Gómez, pels vencedors. Els vençuts Mateo ho féu bé, Bernat, millor que Aleu, la mitja tota resultà, i a la davantera Borràs i Pelegrí, Palomerias no ens agradà.

El temps

OBSERVACIONS METEOROLÒGIQUES DE L'INSTITUT

Temperatura a l'ombra: Màxima, 25; mínima, 21'5.

Baròmetre a 0 i al nivell de la mar: A les 8 h., 761'2; a les 18, 760.

Direcció del vent: A les 8 h., NE.; a les 18, SSE.

Estat del cel: A les 8 h., quasi tapat; a les 18, id.

Classes de núvols: A les 8 h., C. Nbs.; a les 18, id.

Evaporació: En les 24 h., 0'5.

El feix no vol periodistes liberals

Berlin. — Ebbut, corresponçal del "Times", ha sortit de Berlín aquesta nit, a les 9'35.

Ha estat acomiadat a l'estació per un centenar de persones, entre les quals figuraven 80 membres de l'Associació de la Premsa Internacional.

El comiat ha estat molt afectuós i emocionant.

Casa RIGAU

JOIES I RELLOTGES

RIGAU

Baixada Misericòrdia 14—Tel TARRAGONA

"Primer, sucumbir amb glòria que tolerar el domini d'italians i alemanys", diu el general Uribarri

València. — El general Gamir Uribarri ha contestat el telegrama que li adreça el cap del Govern, amb el següent:

"Contesto telegrama V. E. que és recompensa, estimul i norma. El Govern de la República i l'Espanya lleial poden tenir la seguretat que seguirem en la lluita amb tot l'entusiasme i fervor, conscients de la responsabilitat que ens correspon davant la situació creada pels traidors que han convertit la Pàtria en botí del feixisme estranger i en camp d'experimentació del material i dels procediments de la guerra moderna. Tota la zona del meu comandament sabrà sucumbir amb glòria abans de tolerar el domini d'italians i alemanys al territori nacional, obeint les ordres del Govern legítim i donant satisfacció a la voluntat suprema de la independència de la Pàtria. El saluda respectuosament."

SABATERIA

LA MARIPOSA

Joan Domènech i Jardí

Baixada Misericòrdia, 10 i 12—Tel. 1847

SUCURSA L'Unió, 14 i Arnanyà, 1—Tel. 1848

TARRAGONA

El director general de Seguretat parla de la situació de la reraguarda

Madrid. — Es a Madrid el director general de Seguretat interí, senyor Moron, el qual, parlant del moment actual, ha dit que ja han desaparegut les virulències inevitables dels primers moments de la sublevació. L'assaig del xarxampí revolucionari ha fracassat per manca de generositat en aquells que el volgueren posar en pràctica.

Ha afegit que ens trobem en un moment constructiu, i que hom pot considerar pròxima la liquidació dels conflictes sorgits a les nostres ciutats i pobles. L'avinentsa per a acabar d'una vegada amb el nostre problema de la reraguarda no pot ésser millor avui, quant a disciplina de reraguarda. Els símptomes

L'antiga i acreditada Casa MIAN, posa en coneixement de la clientela i públic en general, que reemprén la venda de tota classe d'ous i aviram, ja que compta amb existències suficients, de la millor qualitat i a preus reduïdíssims.

Per ous del país: Casa MIAN.

Per pollastres tendres i fíns: Casa MIAN.

Per gallines, conills i aviram: sempre a Casa MIAN.

PLAÇA CORSINI, 7.

que s'acusen és que ha desaparegut l'estat de passió que es compagina malament amb la plenitud del sentit de responsabilitat que cal esperar d'aquells que saben a què els obliguen les circumstàncies actuals.

Mobles

Radio-Philips: Música

PAU RICOMÀ

Rambla 14 d'Abril, 48

TARRAGONA

Els accidents del treball augmenten del 45 per 100 sota el règim de Hitler

La revista "Soziale Praxis", de Berlín, publica unes estadístiques que demostren com és de perjudicial per als obrers el règim nazi. Es refereix als accidents del treball ocorreguts a Alemanya d'ençà que el nazisme hi està fent sentir la pesantor de la seva gran praxa despietada.

Els accidents del treball han augmentat en un 45 per cent a conseqüència de la mala alimentació dels obrers, la fatiga de les hores suplementàries, les inquietuds de la vida sense garanties, la manca de llibertat que reconforti, l'acceleració insensata del ritme del treball, etcètera.

Durant l'any 1933 el nombre d'accidents del treball va ésser de 877.000; l'any 1934 va pujar a 1.103.000 i l'any 1935 va arribar a la xifra enorme de 1.268.000. Aquest tant per cent augmenta encara si hom es fixa només en els oficis d'artesans o obrers de població, els quals han assolit la xifra del 59'8 per cent.

La brutalitat amb què són tractades les vides dels joves adscrits al "Servei del Treball" és revelada pels accidents anunciats per la "Tiefwerke Gesellschaft". L'any 1934 n'hi va haver 2.222, i l'any 1935, 9.793.

Aquesta demostració dels perjudicis que irroga a la classe obrera el nazisme ha irritat els dirigents del partit, els quals han volgut desvirtuar-la dient que avui són declarades ferides insignificants per a poder deixar el treball i anar a la Mútua. Però això constitueix una confessió molt greu, car indica que els obrers s'han desmoralitzat durant els tres anys de règim nazi.

Hi pot haver alguna cosa d'això però l'estadística de les indemnitzacions pagades demostra que les ferides eren veritat i que les morts són ben reals.

L'any 1933 foren pagades 69.000 indemnitzacions; l'any 1934, 77 mil, i l'any 1935, 83.000. L'any 1936 la quantitat ja fou de prop de 100.000.

Els accidents amb conseqüències mortals foren: l'any 1933, 5.824; l'any 1934, 6.870, i l'any 1935, 7.541. L'any 1936 no és indicat, però hom suposa que donarà un bon augment de morts per accidents

del treball.

Una cosa semblant ha ocorregut amb les malalties professionals o sofertes a conseqüència de l'exercici de la professió. L'any 1933 foren 7.132 i l'any 1936 foren 13.944, és a dir, prop del doble.

Tot això demostra que la llibertat no és solament un do espiritual que reconforta les ànimes, sinó que és un suport material i una garantia per al cos, ja que obliga els dirigents a tenir en compte els interessos, la dignitat i la salut dels dirigits.

La tasca diplomàtica nipona prop dels xinesos

Tòquio. — El periòdic "Kokumán" reproduïx unes declaracions dels príncep Konoye, segons les quals la Xina del Nord s'ha de convertir en un baluard anticomunista, amb l'eliminació de tots els elements antijaponesos.

El president del Consell afirmà que el Nipó no toleraria en cap cas la intervenció d'una tercera potència en els afers xinesos.

El periòdic "Nichi-Nichi" anuncia que es desenrotlla ràpidament un moviment en pro de la unió Xi-jo-Nipona amb l'ajut de nombrosos escriptors i associacions xineses.

EL DR. JAUME SENTÍS ANFRUNS

ha traslladat provisionalment el seu despatx a la Rambla Pau Iglesias, 19, pral. — Telèfon 1180.

Un any de presó i 100.000 marcs de multa als qui realitzin a Alemanya el comerç privat de cereals

Berlín. — Els periòdics berlinesos publiquen una disposició molt important que acaba de promulgar Darré, ministre d'Agricultura, d'acord amb Goering, en la seva qualitat d'organitzador del pla de quatre anys.

La citada disposició data de 22 de juliol i ha d'entrar en vigor immediatament. Comprèn tres parts: la primera imposa a tots els productors l'obligació de lliurar a l'Estat la totalitat dels cereals panificables que hagin recollit a l'objecte d'assegurar al poble alemany

CASA EXPORTADORA DE VINS

necessita dependent al corrent dels treballs de laboratori. Dirigir-se per escrit a l'Administració de "LLIBERTAT".

el seu pa quotidià.

La disposició específica que aquesta obligació s'aplica no solament al blat, sinó al sègol i a l'eselta. No hi ha altra excepció que la quantitat de cereals necessària per a l'alimentació pròpia dels agricultors i de llurs operaris, per a les llavors, per al pagament de les rendes al propietari o antic propietari o per al blat verd.

La segona part de la disposició, que constitueix una espècie de collar de la primera, prohibeix als productors utilitzar per a l'aliment dels animals els cereals panificables i llurs derivats, i a més, prohibeix rigorosament el comerç privat. Les excepcions no podran ésser concedides més que per l'Associació Nacional de Productors de Cereals i Farinats.

En la seva tercera part, la disposició severa per a tota infracció estableix sancions extremes de les prescripcions estipulades. Preveu penes de presó i multes que poden arribar fins a 100.000 marcs per els casos particularment greus, els Tribunals podran imposar la pena de reclusió a una multa d'un import que no fixa la llei. Fins les infraccions someses per negligència seran castigades amb penes que podran arribar fins al límit d'un any de presó. Aquesta penalitat serà reforçada a títol accessori per la confiscació, a profit de l'Estat, de la mercaderia sobre la qual pesi el delictu.

CAFÉS CARACAS

ELS MÉS AROMÀTICS

Garcia Hernandez, 8 Tel. 1487

Espanya subministrava el setanta per cent dels mercats mundials de vins. Avui aquesta xifra s'ha reduït en proporció tan greu que aviat desapareixerà completament.

Això vol dir que la nostra economia sofrirà un fort col·lapse sense l'exportació de vins.

S'ha de fer constar que la nostra major proporció en l'exportació de vins corresponia a les nostres contrades.

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva

TARRAGONA

Esquerra Catalana és l'ànima autènticament catalana

Esquerra Republicana de Catalunya per mitjà dels seus dirigents ha mostrat a cada moment l'interès que li mereixen la nostra gent de les Comarques i els seus problemes. En aquestes circumstàncies ha de multiplicar la seva atenció amb el fi d'evitar que gent desconexada del pensar de la nostra pàtria i de les nostres coses es dediquin a experiments perillosos imposant sistemes i tàctiques completament il·lògiques al nostre País.

La nostra pàtria i tota la gran família Catalana que viu per les Comarques han passat, durant aquest període de proves i d'assaigs, per les amargors més crudels i les vexacions més inhumanes que es puguin concebre, però, amb tot i això, l'abnegada i ferma voluntat d'ideal liberal i democràtic els ha donat ànims per a sofrir-ho tot, amb tal de no provocar conflictes als Governos que s'han succeït durant aquests temps a Catalunya. Però totes les coses deuen tenir un final. Si no hi ha ningú que vulgui posar el punt final a aquest cas, Esquerra Republicana de Catalunya té l'obligació de posar-hi. Per tant, creiem que és arribat el moment de no permetre de cap de les maneres que la nostra pàtria serveixi altra vegada per fer-hi assaigs que, si bé no tenen el mateix caire que abans, tampoc són els que els nostres pagesos i gent de ciutat sentim i volem.

Ningú més que Esquerra Republicana ha interpretat el sentir i voler del nostre poble, respectant en tot moment i en tots els aspectes la voluntat i la nostra manera d'ésser com a Catalans.

Catalunya tota, especialment els treballadors de la terra, el que vol, més que proves, nous sistemes, tàctiques, consignes, etc., el que vol — repeteixo — és treballar. Ella sap que solament pel treball pot enaltir i superar la nostra raça. Els Catalans n'estem ja tips de tantes idees importades per gent de fóra del País. La gent de les Comarques ha aguantat durant aquests temps en consideració a la guerra que sostenim, ja que saben que en ella ens juguem masses coses volgudes pels catalans, com són: La Democràcia, Liberalisme, Progrés, les llibertats com a poble i com a individu, per a contribuir en el més mínim a l'entorquiment d'aquesta. Per això ha sofert i aguantat totes les malifetes que se'ls han fet en aquests temps. Ah! però això no vol pas dir que estralls als nostres treballadors de les Comarques.

tota la vida ens la tenim que passar tolerant que es faci tota mena de Ha arribat l'hora de que, sense abandonar ni per un moment l'obligació de contribuir amb tot l'entusiasme i amb tots els mitjans a guanyar la guerra, ens agrupem tota la gent d'Esquerra i catalanistes, tant de les Comarques com de les ciutats, i fem sentir el nostre voler que és el dels catalans treballadors i honrats, d'acabar a la nostra terra amb totes les importacions d'idees, ja que nosaltres en tenim, precisament, que responen a la nostra peculiar manera d'ésser com a catalans, democràtics, liberals i esquerristes i... per tant, humans.

En una paraula, Catalunya no és ni Comunista llibertària, ni Comunista marxista, i, ja no cal dir que no és feixista. El que sí és un poble que vol viure i vol viure del seu treball, i no vol per cap manera que ningú ni per ningú matar aquella iniciativa individual capaç de fer des del nostre poble un dels millors del món. Aquesta és la manera d'ésser de la nostra raça, tant en el camp com en la ciutat.

JOAN PONS

(escrit expressament per a "LLIBERTAT")

ENTRESOLS VALENCIA

Saldos i Novetats Ocasions permanents
en sedes, llanes, cotons, gèneres de punt

Apodaca, 11, entresol

Tarragona

Els "AMICS DE LLIBERTAT" defensen la revolució veritable de Catalunya i lluiten lleialment per un nou estat de coses constructiu, just i humà.

Secció esportiva

FUTBOL

EL FESTIVAL DEL DIUMENGE ASSOLÍ UN ÈXIT

En un interessant partit l'amateur del Casal d'Esports, guanyà a la Cultural Deportiva S. A. F. 3, per 3 goals a 1

El diumenge passat al camp de l'Avinguda de Catalunya, es celebrà un gran partit de futbol entre els equips que encapçalaven aquestes ratlles, que després d'una lluita noble i interessant acabà amb la victòria del Casal d'Esports per tres goals a un.

Els equips a les ordres de Moreno que feu un arbitratge encertat s'arreglaren de la forma següent:

Casal d'Esports.

Monguió, Domingo, Casanova, Aiguadé, Fàbregues, Leandro, Benjamen, Mateo, Pérez, Dolç i Domingo.

Cultural Deportiva S. A. F. - 3

Montes, Aza I, Aza II, Sánchez, Rodríguez, Sarro, Alvarez, Torrejón, Calayo, Ruiz I, Ruiz II.

Film del Partit.

El joc en començar és anivellat. Als primers moments anotem una avançada de Calayo que és interceptada per una eficaç sortida del porter Monguió.

Als 25 minuts de joc els Casalistes inauguren el marcador, Mateo passa a Pérez que d'un xut col·locat asoleix el primer punt.

Després d'aquest goal el joc és quelcom interessant, Ruiz II, en situació excel·lent, davant del porter, desprecia una gran oportunitat per a marcar.

Manquen pocs minuts per a acabar la primera part, quant es retira Pérez lesionat.

Al segon temps el joc encara ha estat millor que en l'anterior. L'equip de la Cultural s'ha llençat a cercar l'empat, però els seus propòsits no han estat aconseguits, gràcies a l'energica actuació de Fàbregues ben secundat per Leandro.

Als 15 minuts de joc aconseguixen els Casalistes el seu segon goal. Rosell, ha passat a Mateo, que ràpid ha xutat a goal, la bala però ha tocat als genolls del porter contrari, rematant oportú Benjamen a la xarxa. Pocs minuts després ha aconseguit el goal de l'honor pel seu equip.

Dos minuts després del goal anterior, Mateo d'un xut magnífic a l'angle, afusella el tercer i últim.

Es distingiren al nostre entendent: Monguió a la porta complí encertadament, Casanova millor que Domingo a la defensa, i a la devantera, l'ala dreta Benjamen-Mateo, Pérez no ha estat a l'altura de les seves actuacions.

Hi assistí molt de públic.

El Dr. J. Tarrés

PARTS I MALALTIES DE LA DONA

Trasllada, provisionalment, el seu Consultori al carrer Durruti (Unió), 2, pral. — Telèfs. 1989-1783.

VISITA DE 10 A 12

La nostra tasca

Joan Tauler

Un redactor de "La Humanitat" li ha preguntat:

—Com vaieu la política catalana en aquests moments?

—Els que l'any 1920, formant part del Partit Republicà Català anaren sols, com a catalanistes republicans, a unes eleccions municipals, en les quals obtingueren escassament cinc mil vots; els que següem sense desmai ni claudicació fins a tenir la fortuna de contribuir a la constitució d'E. R. de C. i registrar els seus èxits electorals hem d'ésser forçosament optimistes quant el judici que ens pugui mereixer la política catalana en aquesta hora transcendent, ja que res no s'oposa a les solucions apressades i adequades, que respuen al pensament majoritari del nostre poble.

Què s'han registrat convulsions, trasbalsos, abusos, fets reprobables — nosaltres hem estat els primers a protestar-ne — Bé. Però això en totes les revolucions és inevitable.

En un règim de llibertat en un règim de República, la política catalana ha d'influir necessàriament en la marxa del país en els diversos aspectes; i seria inútil pensar a deturar-la. Si en els temps de la monarquia, si en les èpoques de dictadura militar o civil, la política catalana era tinguda en compte, tot i les persecucions i escarnis els seus homes representatius i a les seves institucions cabdals; com pensar ni remotament, que no hagi d'ésser-ho dins d'un moviment revolucionari que lluita per la llibertat dels homes i dels pobles?

—I l'ofensiva contra Catalunya?

—Ofensiva contra Catalunya?

Em resisteixo a creure-ho. Però si es declarés els primers efectes es traduirien en un major redreçament de l'esperit nacionalista català. Serà millor per a tots, empen dre ofensives als fronts de combat boicant-ho tot, i no pensar, de moment, més que a guanyar la guerra per a després, en un ambient de pau, assentar definitivament les posicions polítiques i socials aconseguides.

—I E. R. de C.?

Els nostres militants que han romàs a llurs llocs, s'han aguantat fermes amb dignitat, sense lliurar-se al pessimisme ni a la lamentació sense esperar-ho tot de l'esforç dels altres, poden acreditar el que ha fet E. R. de C. en el passat i en el present: I sobretot en aquesta hora difícil per a tots nosaltres.

E. R. de C. partit antifeixista com el que més, davant de la necessitat de guanyar la guerra, en la qual, és juga la vida del poble i dels ciutadans, i s'hi ventilen uns ideals ha fet tota mena d'aportacions i de sacrificis. Ara, que li passa el que a Catalunya; és a dir que havent-ho fet amb tot desinterès, en silenci i sense haver passat rebut, encara hi ha qui pot dir que no hem fet prou; i de vegades que no hem fet res.

—Sou optimista?

—En absolut. Tinc fe en l'esdevinidor de Catalunya i en la virtualitat, la vitalitat i l'eficiència d'E. R. de C.

Compro fusta

per a cremar

Rad. Carretera de Barcelona, 14

Sugrañes, Impressor. — Tarragona